

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XI. Quo pacto anima desolata se se resignabit, ac proijciet in sinum
& brachia crucifixi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPUT XI.

*Quo pacto anima desolata sese resignabit ac
proijciat in sinum & brachia Cru-
cifixi.*

DEI servus in spiritali tristitia, aut quacunq; alia afflictione constitutus, non debet anxie abs rebus creatis doloris sui solatia requirere, multò minùs, tædio suo levando, ad illicitas aut vanas sensuum oblectationes divertere: sed omni spe suâ in Christo crucifixo repositâ, sub velamentum confugiat alarum ejus, & in ejus brachia protectionemq; se proijciens, ab illo exemplari desolatorum, opem ac solatium in sua desolatione, cum plena animi resignatione, requirat. Hoc enim præsertim eo in articulo expectat Deus, experiri volens ingenuitatem amoris nostri, & num ijs jam sumus viribus, ut ab ipso solo pendere, ab alijs rei adminiculo possimus.

Cæterùm ut hujus utilissimi Exercitij, formam aliquam ac praxim subijciam; poteris, cum animo ægrum, aut angore oppressum te senties, in hunc similemve, si videbitur, modum te exercere.

§. I.

Ejus Exercitij Pars prior.

3. Regum 19. **P**rimò igitur ad instar Eliæ, qui in solitudine, moerore confectus, abjecit se sub umbra juniperi: ita in moeroribus & angustijs tuis, proijce te sub umbra crucis. Ibi dolores tuos, aut afflictæ mentis tædia, cum moerentissimo afflictissimòq; Jesu, velut cum amico fideli, fidenter ac blande communica: in ejus sinum curas tuas omnes deponere. *Pfal. 37.* Dico illi cum Propheta: *Domine ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus.* Ecce, o mea sola

folia salus, ut dolore afflictus, ut luctu poenè prostratus jaceret
verbo, derelictus & tibi quodammodo non absimilis servus
tuus. *Anima mea, sicut terra sine aqua tibi: expectans rorem* *Psal. 142.*
de vulneribus tuis stillantem; pluviam voluntariam, quâ
perfusum cor meum recreetur ac refloreat, & pristinae fru-
ctum devotionis inveniat.

Dicito item cum sororibus Lazari: *Domine, ecce quem* *Joann. 11.*
amas infirmatur. Nam quin impensè me diligas, dubitare
non sinit, vel ea, quam cerno, figura & habitus in cruce
suffixi corporis tui. Dilectionis tuæ pignus teneo, expas-
sas manus, vultum in me propensum, apertum latus, san-
guinem totis venis seaturientem. *Patent mibi viscera per* *Aug. Man. c.*
vulnera. Si non amares, talia pignora non dares. *21.*

Dicito denique cum S. Bonaventura: *Ergo bone Do-* *Idem in ps.*
mine JESU, recollige me visceribus, refice uberibus, & inebria *90.*
me vulneribus. Recollige dispersum, refice lassum, inebria *P. 2. Stim.*
languentem, ac sitis ariditate fatiscentè: ne fortè deficiam *c. 18.*
in via, si jejunum siccumq; dimiseris, & destitutum conso-
latione tuâ. Atque his aliisq; (quos præfens usus ac ne-
cessitas suggererit) animi afflicti pijs sensibus & aspirationi-
bus, in secreto cubiculi tui, sub umbra crucis captabis au-
ram; & vel ad ipsum Crucifixi conspectum (nisi mea me-
fallit opinio) ab ijs euris quæ te cruciant, nonnihil levare &
respirare poteris.

Secundò: Si animo altiùs insistens mœror, istam exer-
citij instantiam dicam, an vicissitudinem poposcerit: po-
tes humili seclâ confidens, ipsam effigiem Crucifixi in sinum
accipere, & nunc ejus pallentem vultum, aut acutis spinis
pressum verticem, aut hians vulnus divini cordis, devotis
oculis contemplari, animiq; tui mœstitiam eo velut thea-
tro ac spectaculo sanctè fallere; nunc per omnia sanguino-
lenti corporis seu membra seu vulnera, pia oscula dividere,
eademq; (si quas) occlusus dolor invenire possit contriti
R r r 2 cordis

cordis lacrymas) isto tanquam cordis tui sanguine respergere; postremò vel ori genivæ appressum tenere diutius, vel in ejus arctiore complexu, juxta ac si dormitet anima tua, præ tædio, hære dulciter & quasi acquiescere, nec illum dimittere, nisi benedixerit tibi.

Sanè hoc solatij & levamenti genere, in animi sui doloribus uti solitum invenio Rupertum Abbatem; nequaquam sine pretio operæ. Nam, ut ipse de se scriptum reliquit, *L. 12. in Mat.* cum die quâdam, varijs confectus angoribus, in Sacella B. Mariæ post altare occultè confidens, teneret in sinu complectereturq; altari detractam Crucifixi è ligno effigiem, eandemq; defixis circum osculis sollicitaret, & crebrâ (ut consuêrat) capitis demissione adoraret, datum est illi divinitus, obductis repentè corporis luminibus, interiore oculo videre DEI Filium in cruce velut viventem, ipsumq; Rupertum aspectu benignissimo consolantem, in dicantem, quàm sibi accepta esset ea, quam tam piè usurparet, exercitatio. Ex quo ille viso non modò præsentimolestia relevatus est, sed tanto etiam divinæ voluptatis sensu perfusus, ut exinde per multum tempus retinuerit in ore animæ, guttur quendam illius, quam tum perceperat, ineffabilis suavitatis.

Tertiò: in eo Christi crucifixi sive conspectu, sive complexu, certioris solatij gratiâ, circa roseum cordis ejus vultus, diligentius ac studiosius occupabere: fingesque te pili cogitatione, nunc de latere illo divino erumpentem sanguinem, veluti doloris medicamentum, sugere; nunc erundantem inde vaporem suavissimæ charitatis haurire; nunc in ipsum divinum cruorem mærores tuos intingere, & amara tædia eodem quasi intinctu condire.

Quod utique genus solatij promptum ac sibi familiare habuisse fertur S. Lutgardis. Quæ videlicet, ut proditor *L. 1. c. 7.* autor vitæ ipsius, si quo animi aut corporis incommodo conflictaretur, stabat coram imagine Crucifixi, & confestim

stim in Christum absorpta, intuebatur illum sibi presentem, ejusq; lateris cruentum vulnus, cui os suum adjungens, tantam inde sugebat dulcedinem, ut jam nullam re posset affligi.

Quamobrem etiam religiosam Virginem hortabatur S. Bonaventura: ut si quid tristius asperiusve, si quid tædij aut amaritudinis incideret, illico recurreret ad Christum, crucifixum, ejusq; sacratissima vulnera pedum, manuum, capitis, ac præsertim lateris attentius contemplaretur; re-

colens inquit, qui sic pro te passus est, qui tanta pro te susti-
nuit, quantum te amaverit. *De perf. vir. c. 6.*

Crede mihi, quia statim tali in-
ruiu, omne triste latum, omne grave leve, omne tædiosum a-
mabile, omne asperum dulce & suave reperies; sicut & tu in-
cipias exclamare cum Beato Job & dicere: *Job. 6.*

Qua prius no-
luit tangere anima mea, nunc propter angustiam passionis Chri-
sti, cibi mei sunt: quam dulcia & delectabilia facta sunt mihi.

Quod exemplo confirmat viri cujusdam Religiosi, qui cum ob consuetam victus asperitatem, severitatemq; religiosæ disciplinæ, grandi tædio oppressus esset, solatij gratiâ pro- cidit ad Crucifixi imaginem; & ecce repente de perfosso si- mulachri latere sanguis manare cœpit, unaq; ad aures allabi Crucifixi vox, admonentis, ut quoties ciborum austeritate offenderetur, eos Christi sanguine intingere ac condire af- fuefceret: ita omnem ab ijs horrorem & amaritudinem, de facili abstergendam, atque in suavem jucundumq; saporem commutandam. Quod aded non uni contigisse, refe- runt alij; ut exemplis pluribus demum compertum habere- mus; nihil esse tam amarum in vita, quod piâ mentis com- mentatione intinctum in latus Crucifixi de divini cordis suavitate dulcescere non possit.

§. 2.

Ejusdem Exercitij pars posterior.

Quar-

Quartò: Postquàm hac ratione afflicto animo nonnihil indulgeris, & dolori tuo hoc tanquam spatium laxamentumve concesseris: assurge paulatim, & omisis questibus, ad ipsum Crucifixi aspectum, velut ad speculum, animum tuum licet oppressum mœsticiâ, ad quandam in primis æquabilitatem & indifferentiam compone.

Ingredere piâ meditatione in mœstissimum cor benignissimi Jesu; gusta & experire, si potes, amarorem ejus ablinthij, quo dulcissima ipsius anima, sub suum excessum, undique infecta & confusa est; & istam mœroris, quâ velut absorberis, guttulam, in immensam illam amaritudinis abyssum immerge.

Indue cor secundùm cor afflictissimi Jesu. Qui tamen ad suæ derelictionis acerbiteriam declarandam, de ea cum Patre dulciter expoitulare visus est; non tamen idcirco, naturæ desiderio velut obsecundans, illam cordis sui amaritatem à se amoliri aut excutere voluit; sed uti in primis horti Gethsemani mœroribus, ita in his supremis, propensionem omnem voluntatis suæ, ad paternæ definitionis nutum subjunxit atque accommodavit.

Sed & paucis antè diebus, in agonem extremum quàm descenderet, cum imminentis passionis injecta cogitatio, ejus sensus nonnihil commovisset, en ut sese rursus permitteat Patri, animiq; sui propensionem ad ejus gloriam ac voluntatem inflectit. Sic enim loquitur Joannis 12. cap. *Nova anima mea turbata est. Et quid dicam? Pater salvifica me ex hac hora. Sed propterea veni in horam hanc Pater, clarifica nomen tuum.* Verbis pauculis, sed variâ scilicet subnascitium simul affectionum commotione concisis, omnem presentis exercitij rationem mihi videtur esse complexus. Nam primùm in illa anxia mentis ægritudine, hæret veluti petens animi, num & quale dolori suo levamen aut solatium exquirat. Tum verò, ne nullus in eo humanitatis sensus

esse videatur, ut ab instanti malo liberetur, flagitat Patrem. Continuo tamen, tanquam affectum suum corrigat, amplectitur ulterò oblatum amaritudinis calicem, quippe qui illius ergò in mundum, & in hanc ipsam horam venerit. Ad extremum proinde Patrem obsecrat, ut, nullo ipsius desiderij respectu, solius divinæ suæ gloriæ claritatisq; rationem habeat. Hanc igitur formulam sequi potes & tu in desolatione tua; dicendo cum ipso Salvatore: *Nunc anima mea turbata est, &c.*

Quintò: Verùm ut ad illud, quod in hoc exercitio supremum est, & genus quoddam robustioris solatij, gradatim tandem pervenias; hoc est, ut præsentem mœrorem & ægrotudinem, non æquo tantùm, sed etiam libenti animo, pro Christo & cum Christo sustineas: incipe amare derelictionem tuam, quòd per eam Christo derelicto ac desolato, aliqua ex parte, similis efficiaris.

Gaude per te augeri numerum eorum, qui Christi passionibus communicent, eiq; in summa destitutione atque angore constituto, fideliter & constanter assistant. Gratiàs age æterno Patri, quòd ex singulari in te amore, tractet te instar Unigeniti & unicè dilecti filij sui. Offer illi hunc cordis tui laborem, conjunctum doloribus Unigeniti, in gloriam ipsius & laudem æternam.

Ita ipso amore sensim dulcescet amaritudo tua, & (ex Asceticorum Doctorum sententiâ) rem præstantiorem, Deòq; acceptiorem feceris, quàm si longâ inediâ corpus aliisve afflictationibus attriveris; eiq; proinde eris charior, & ad capellenda majora quædam & diviniora dona apparaberis. Nam (ut quidam amicorum DEI apud Blossium ait) quem *Instit. spirit. DEUS donis potioribus exornare, sublimitèq; transformare* c. 8. *decrevit, eum non blandè aut molliter lavare, sed totum in mare amaritudinis immergere consuevit.* Et Christus ad Henri- *Dial. sap. c. cù Sufonem: Quantò externa tua crux fuerit acerbior, & in-* c. 18. *tus*

tus ipse magis derelictus fueris, tantò propius ad meam accedes similitudinem, & aeterno Patri eris charior. siquidem hac ratione precipui DEI amici probantur.

§. 3.

Quaedam in eandem rem observatu digna adduntur.

AD extremum placet, velut appendicem, ista quæ sequuntur adjicere. *Primum: Quod de recurso ad Crucifixum in desolatione jam diximus, id pariter ad alterum illud desolatorum exemplar, afflictorumq; per fugium, sanctissimam, inquam, DEI Matrem utiliter extendi posse. Juvabit enim te subinde in afflictione tuâ ad Matrem dolorum hoc ferè pacto confugere. Contemplare illam, juxta crucem filij assistentem, mœrore ac luctu oppressam, sed quò filio suo similior evaderet, in summis cordis sui pressuris, absque solatio derelictam; ut jam tacitâ secum cogitatione diceret: *Ne vocetis me Noëmi (id est pulchram) sed vocate me Mara (id est amarâ) quia amaritudine valde replevit me Omnipotens. Nunquid enim (ut ait ad ejus imitationem nos provocans B. Angela) MARIA Mater JESU dilectissima, videns dilectum filium suum in cruce pendentem & morientem, petivit tunc ab ipso dulcedinem aut consolationem? Certè nequaquam: sed angustias ab eo accepit, amaritudinem & dolorem.**

Adjunge te illi socium in desolatione sua. Postula amanter, ut quemadmodum dolorum ejus aliquâ ratione es particeps, ita confors existas amoris, & summæ illius cum voluntate divina consensionis, per quam ipsa Virgo (uti agebat S. Catharina Senensis) facta est scala, quâ Christus ascendit in crucem. Quòd nempe nec ipsa (ut pluribus antea demonstratum est) proprio filio suo pepercerit; sed, Patris voluntate perspectâ, eum lubens volensq; pro nobis omnibus tradiderit: proindèq; ei (quæ pia est Joannis Thauleri meditatio, innuitq; Christus apud B. Birgittam) gratius fuisse

*Expl: pass. c. 23.
L. I. R. 9. c. 20.*

sic tanto suo destitui solatio; quàm, si ei liceret, hominum impedire redemptionem. Et quia (ut subjicit idem autor) DEI intelligebat voluntatem, ut unà cum filio suo pateretur, sponte sese ad hoc obrulit, etiam mori paratissima, unà cum JESU nato suo, pro salute ac redemptione miserorum.

Alterum quod hinc observamus, est: hoc capite traditam se ipsum consolandi rationem, non faciliè cuiquam, quamlibet desolato, deesse posse. Semper enim homini bonæ voluntatis patet recursus ad Crucifixi seu brachia seu vulnera, sempèrque copia est de Salvatoris fontibus, si non largiter hauriendi, at stillam saltem aliquam libandi. Experta hoc est B. Lydvina, quæ cæteris subinde destituta divinis solatijs, in hoc denique solo exercitio, doloris sui remedium atque allevamentum inveniebat. In hunc enim modum ipsa de se loquitur: *Hoc tamen mihi relictum est, quod vitam* *Vit. p. 3. c. 8.*
& passionem amantissimi JESU, avida mente percurro. Nec mihi ulla superest, meo judicio, exercitandi facultas, nisi ut dilectum per noctem in lectulo crucis quaram, & à Patre derelictum absque spiritus dulcedine aspiciam, & mente complectar in cruce morientem. Sic illa.

Quocirca etiam S. Teresia, hoc ipsum pro facili & afflictis omnibus obvio solatio proponebat, dicens: *Si quâ arumina aut tristitia opprimaris, intueere illum* *Itin. perfect. c. 26.*
in hortum Gethsemani abeuntem, & considera, quam amillunt tristitiam in corde suo gereret. Aut respice illum ad columnam ligatum, & toto corpore flagellis concisum, idque ex vehementi amore, quo te prosequitur. Denique respice crucem bajulantem, & ita sub ea gementem, ut ne spiritum quidem attrahere permittatur. Respiciet ille vicissim blandis & benignis oculis, sed lacrymis oppletis, & suorum ipse tormentorum obliviscetur, quò te in tuis arumnis soletur.

Postremum: Nullam hac esse efficaciorè certiorè-ve rationem, obtinendi à Deo opportuni solatijs; quàm si in tua desolatione, uti dicebamus, plenè atque integrè ei te

tradat atque resignet; paratus etiam per omnem vitam (si ita ferat ejus voluntas) quocumque solatio destitui, atque in perpetua ariditate cordis animique desolatione vivere, eò quòd, ex Christi imitatione, pro unico ac summo solatio tibi sit, per te, in te, & de te, fieri ejus sanctissimam, tibi acceptissimam voluntatem. Ut enim præclare Abbas Blasius: *Homo resignata voluntatis, qui in quibuslibet tentationibus, angustijs & doloribus suis, novit amanter fidere DEO, securus se & omnia sua paterna providentia illius committere, is planè cor DE vulnerat, & ipsum Dominum cogit sibi adesse.* Quòd si fortè Deus eundem ad tempus, aut (quòd rarum, erit) in vitæ reliquum, in illa sensuum obnubilatione, aut cordis oppressi defectione destituar, neque eum ulla sensibili (ut ajunt) consolatione recreet, quòd ad suam gloriam ejusque salutem ita fieri conveniat: attamen non omittet illa bonitas, eum gratiâ suâ ad quandam majestatem generosæ patientiæ amorisque fortem confirmare; ut jam Dominum suum purius diligat, ac plura pro eo pati amet, sicque ei sua desolatio, ad dilectionis DEI aliarumque virtutum solidorum augmentum proficiat: quòd, ex sensu S. Ignatii in Exercitijs, genus quoddam est veræ atque robustæ consolationis spiritualis. Ut hic jam non addam, quòd proximo capite demonstrabitur; ut alia deficient, grande esse solatium. Christum amanti, posse pro dilecto quidpiam sufferre, & in paupertate, labore, dolore, derelictione, Domino suo pauperi, afflicto, derelicto assimilari. Itaque vir magnus, & in rebus spiritus multum exercitatus S. Franciscus Salesius, negabat etiam in extrema desolatione spiritus, ejus liberationem esse à DEO expectandam.

Neque admiratione tantum fortassis, sed etiam imitatione dignum videbitur nonnullis, quibus ad id Deus firmum animi robur addiderit, quòd in vita Venerabilis servæ DEI, Mariæ Victoriæ, de quadam ipsius spiritali filia commemorat.

Reg. 3. ad
mot. anim.
discern.

L. 2. c. 2.

moratur. Quæ cum ab initio susceptæ vitæ religioſæ, in omni ſuimet abnegatione, vexatione, odio, ac pene ultra modum, verſata eſſet, atque inter ea ſanctæ ſeveritatis exercitia, magno júbilo ſpiritus diviniſq; raptibus fruere- tur, tandem Deo purius ſerviendi deſiderio, in ipſius divinæ Majeſtatis conſpectu, omni in poſterum renunciavit guſtui ſpiritu- ali, contenta in reliquam vitam quocunq; deſtitui divino ſolatio, & (ſi Deo id allubeſceret) non modò quibus- vis conſictari externis incommodis, ſed etiam in omnimo- da ſpiritus deſolatione verſari. Atque hanc puram gene- roſamq; omnis ſolatiſq; abdicacionem Deus acceptam habu- iſſe viſus eſt. Mox ſiquidem illam multiplex agritudo cor- rumpit, unà cum profunda deſolatione ſpiritus, quæ uſque ad extremum vitæ tenuit: Deo interim illam in ſupremo mentis vertice, ſolidarum virtutum actibus, præſtanti divi- næ bonitatis fiducia, excelſo vigore animi, & magno ſe Deo atq; ſiſſimè conjungendi deſiderio, roborante dicam an mu- nerante? At poſt iſta lego, ſub idem tempus pactum ejus- modi iniviſſe cum Deo etiam B. Mariam Magdalenam de- *Vit. p. 1. e.* 37. Pazzi; nempe ut coram illo omni in poſterum ſpiritu- ali guſtui ſeu ſolatio renunciaret; quod ipſe tunc quidem etiã viſus eſt acceptaſſe. Sed cum aliquando neſcio quem ſen- ſum cœleſtis dulcedinis ipſius animæ divina bonitas imper- tuiſſet; conſeſtim cum Deo expoſtulaviſſe, atque hunc in- modum eſſe conqueſtam: Hei mihi! quare Domine Deus pactum violas inter nos inicum, cum jam olim pro tui amo- re, omne etiam cœleſte ſolatum, quod in futurum habere poſſem, abdicavi? Et ante utramque S. Terēſia, fortè de ſemetipſa loquens: *Novi, inquit, personas nonnullas, que Caſtell. ani. procedunt in via amoris, prout eas oportet procedere, purè ut mans. 4. c. 2.* JESU Chriſto crucifixo ſerviant; & non tantum non requirunt ab eo guſtus ſpirituales, eòſve deſiderant, ſed potiùs ab eo con- tendunt, ne guſtus ejusmodi ipſis largiatur in hac vita. Quales

nos nimirum etiam nonnullas capite superiori retulimus. *Fundamenta hæc in montibus sanctis.* Sed tamen superest quod his addamus, & quò profundius in divinam istam solitudinem nos penetremus,

CAPVT XII.

Proponitur altissima quedam & absolutissima abnegatio sui, & tanquam apex patientiæ Christianæ.

Perfectio Christianæ virtutis, quam isto capite proponimus, uti sublimissima est & summè ardua, ita paucis fortasse cognita, & multis apparebit incredibilis, & supra captum ac vires conditionis humanæ: ideòq; pluribus à nobis hoc loco exponenda est, & multiplici sive exemplo, sive autoritate confirmanda.

§. I.

Tres quasi gradus perfectionis Christianæ, ex S. Ignatij Exercitijs.

*Leñ. 4. de
S. Ign. Heb-
dom. 2.*

S Ignatius Societatis JESU Fundator, in admirabili (uti eum appellat Ecclesia) Exercitiorum spiritualium libello, proponit tres veluti gradus perfectionis Christianæ, quos ipse appellat tres modos humilitatis; sive quòd per illos homo se Deo plenè subiciat; sive quòd nominatim versetur circa humilitatis materiam, puta paupertatem, ignominiam, &c. Placet autem ad præsentem, sive patientiæ, sive abnegationis sui tractatum, ipsà etiam materiam permitte, translato, & ipsis quidem S. Patris verbis hoc loco subijcere; ut intelligi possit, ad quantam virtutis exaggeratæ sublimitatem, ex tanti Magistri sensu, hominem adducat sincerus JESU Christi amor, & desiderium eundem Crucifixum ac derelictum imitandi.

Pri-